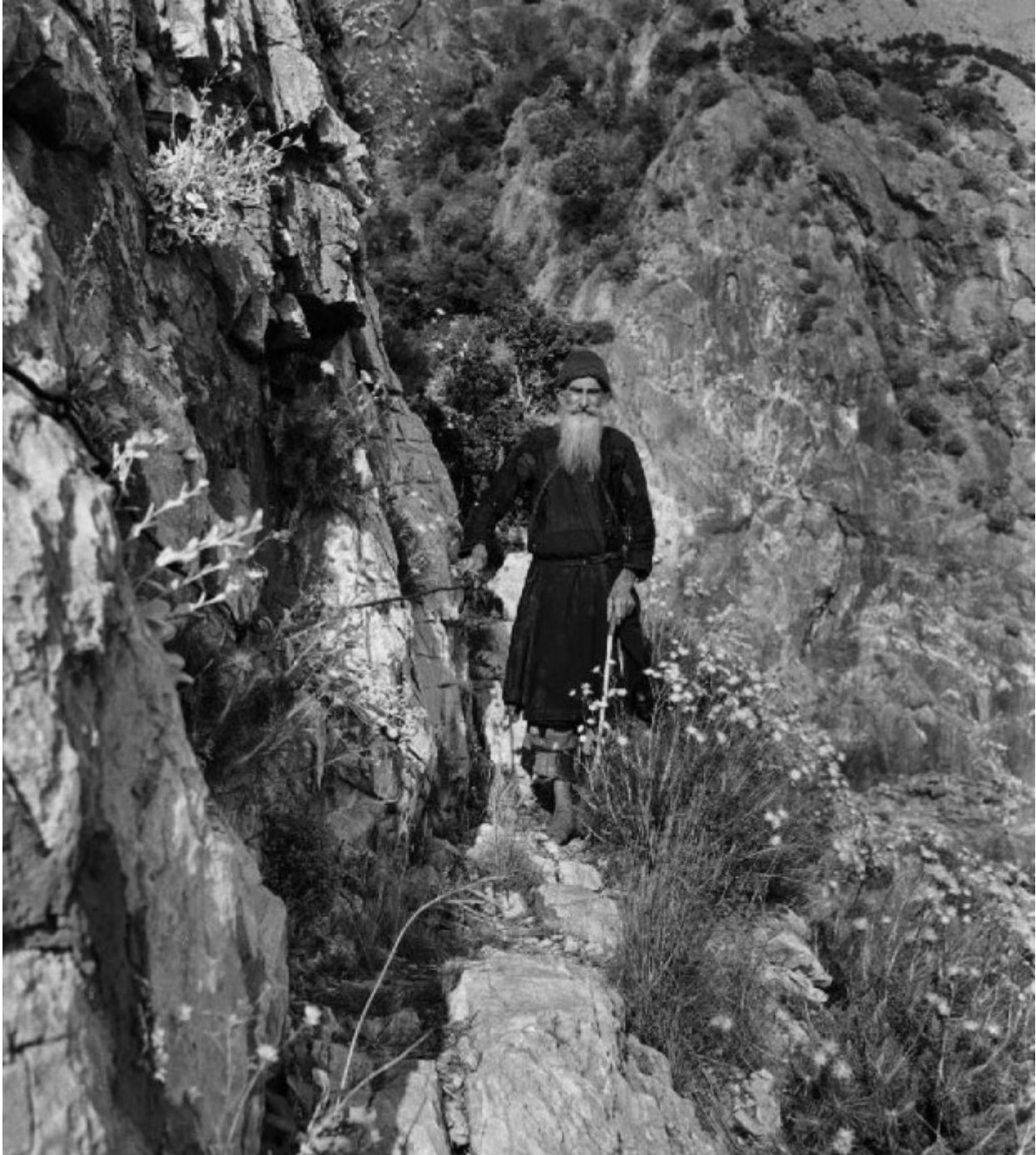

23 Αυγούστου 2014

Ιστορία από τα Καρούλια-Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Εφραίμ Κατουνακιώτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Φωτο:imverias.blogspot.com

Έχω ένα κουτάκι μικρό σαν τον καφέ αυτό, έτσι ερμητικώς κλείνει αυτό. Σαν τον σταυρό, το βάζω εδώ στον κόρφο μου και πηγαίνω κάτω και κοινωνώ, οποίος έχει ανάγκη. Όταν μελίζει ο παπάς τις μερίδες, παίρνει μία μικρή μερίδα σαν μία φακή

και βάζει στην αγία λαβίδα μέσα στο άγιο Αίμα και τη βάφει έτσι. Κι είναι βαμμένη· Σώμα και Αίμα· και πηγαίνεις κατόπιν και μεταλαμβάνεις τον αδερφό, οποίος σε ζητήσει.

Λειτουργήσα. Όταν τελείωσα, να πούμε, μετάλαβα εγώ, ξέχασα να βγάλω μια μερίδα από το άγιο δισκάριο να βάλω μέσα στο Αρτοφόριο και να τη βάψω. Ξέχασα. Ε, άνθρωπος είμαι κι εγώ, ξεχνάω. «Αδερφέ μου, να κάνεις λιγάκι υπομονή, γιατί ξέχασα». «Καλά».

Τον ειδοποιώ πάλι ότι την τάδε μέρα πάλι θα λειτουργήσω, αλλά θα 'μαι στα Καρούλια κάτω· θα λειτουργήσω, και 'κεί θα 'ρθω να σε μεταλάβω. Λέει: «Πάρε πάντως το Αρτοφόριο. Εάν με δεις εκεί στην εκκλησία, θα κοινωνήσω. Αν δεν με δεις, τότες δεν μπορώ, είμαι άρρωστος και να 'ρθεις να με κοινωνήσεις στο σπίτι μου». «Να 'ναι ευλογημένο».

Παπα-Εφραίμ, άνοιξε τα μυαλά σου, γιατί τα 'χεις κι εσύ λίγα τώρα. Λοιπόν, εκεί στο αντιμήνσιο βάζω το Αρτοφόριο -το κουτάκι που θα βάλω τη μερίδα- να το βλέπω εκεί. Τελειώνω, αυτό εκεί, καταλύω. βρε, να πάρει η ευχή, να πάρει. Πάλι ξέχασα! Βρε, τι είναι αυτό; Τί είναι αυτό το κακό που με βρήκε; «Αδερφέ μου, ζητώ συγγνώμη, πάλι ξέχασα. Θα πάω πάνω να λειτουργήσω και θα 'ρθω πάλι στα Καρούλια να σε κοινωνήσω. Να κανονίσω τον εαυτό μου κάνοντας τον κόπο να κατέβω πάλι, γιατί τα 'χασα εγώ τα μυαλά μου». «Καλά».

Πάω λοιπόν, το βάζω το Αρτοφόριο απάνω στο αντιμήνσιο να το βλέπω. Το- βλέπω το Αρτοφόριο, βάζω εκεί, το καταλύω, το αυτό, τίποτε. Μνήσθητί μου, Κύριε, τι είναι αυτό με μένα! Τί είναι αυτό με μένα τώρα; λέω. Τί να πώ! Να 'ναι ευλογημένο, λέω. Κατεβάζω λοιπόν το Αρτοφόριο, που έχομε ξερές μερίδες· τις έχομε αποξηράνει, τις έχομε κάνει παξιμάδι τη Μεγάλη Πέμπτη· κατεβάζω κάτω λοιπόν, απλώνω το αντιμήνσιο και ανοίγω το κουτάκι και βάζω τη λαβίδα από κάτω, για να πάρω μια μερίδα. Τη βάζω τη λαβίδα από κάτω, δεν σηκώνεται ο άγιος Άρτος!

Πιέζω! Δεν σηκώνεται! Μα τι γίνεται; Πετάγεται ο άγιος Άρτος, ευτυχώς που έπεσε απάνω στο αντιμήνσιο.

Ει δε, θα έπεφτε κάτω. Φοβήθηκα, τρόμαξα.

Βρε, λέω, μήπως είναι οι μερίδες, έχουν κολλήσει στη μούσα; (Μούσα λέγεται ένα θαλασσινό σφουγγάρι, που το 'χουν πατήσει και γίνεται στρογγυλό, έτσι πέτρα, πέτρα γίνεται, και βάζομε απάνω εκεί τις μερίδες· γιατί όπου να τις βάλεις, τραβάει υγρασία).

Πάω εκεί στις μερίδες, α, οι μερίδες κουνιόντουσαν!

Α! Έχει κώλυμα ο αδερφός! Γι' αυτό ξεχνάω εγώ ο λειτουργός, διότι έχει κώλυμα. Καλά. Παίρνω το Αρτοφόριο, κατεβαίνω κάτω.

Τον κοινώνησα.

Πηγή: Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης, Έκδοση Ι. Ησυχαστηρίου «Άγιος Εφραίμ» Κατουνάκια Αγίου Όρους, Α' έκδοση 2000.